

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὰν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμινικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτεριοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 23—30 Μαρτίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 42

ΚΙΣΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 81)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΑΓΕΤΤΗ

Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος
καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ἀκούσαντες τὰς
φωνὰς ἐκεῖνας, ὤρμησαν ἔξω τῆς ἀμά-
ξης.

« Ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γιάννης δεικνύων
τὴν γραμμὴν τοῦ δάσους, τὸ ὅποσον ἐξε-
τείνεται κατὰ μῆκος τῆς μεθορίου.

— Ἄς ἀκούσωμεν ἀκόμη » εἶπεν ὁ
Κασκαμπέλ.

Ἐτείναν τὸ οὖς, ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν
τίποτε πλέον.

— Μήπως συνέβη κανένα δυστύχη-
μα ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Ὅπως δὴποτε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-
νης, εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ φωναὶ ἐκεῖναι
ἦσαν φωναὶ ἀγωνίας καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸ
τὸ μέρος, κάποιος εὐρίσκεται εἰς κίνδυ-
νον.

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν εἰς βοή-
θειάν του, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ναί, παιδιά, ἐμπρός ! εἶπεν ὁ
Κασκαμπέλ καὶ ἄς ὀπλισθῶμεν καλὰ !
Ποῖος εἰξεύρει τί θάπαντήσωμεν ! »

Εὐθὺς ἀμέσως, ὁ Κασκαμπέλ καὶ ὁ
Γιάννης ὀπλισμένοι διὰ τουφεκίων, ὁ
Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ὀπλισμέ-
νοι διὰ πολυκρότων, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς
Εὐδρόμου Οἰκίας, τὴν ὁποίαν θὰ
ἐφύλαττε μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς των, ἡ
Κορνηλία μὲ τοὺς δύο σκύλους.

Ἠκολούθησαν, ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ λεπτά,
τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, τείνοντες ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ οὖς, διὰ ν' ἀκούσουν.
Ἀλλ' οὐδεὶς ἤχος ἐτάρασσε τὴν ἡσυ-
χίαν τοῦ δάσους. Ἐν τούτοις ἦσαν βέ-
βαιοι ὅτι αἱ φωναὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ ἐκεῖ-
νο τὸ μέρος καὶ ὅχι ἀπὸ πολὺ μακρυ-
σμένην ἀπόστασιν.

« Μήπως μᾶς ἐφάνη ; παρετήρησεν ὁ
Κασκαμπέλ.

— Ὅχι πατέρ, ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-

νης· δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἡπατή-
θῃμεν τόσῳ. Ἄ ! ἄκουσε !

Κάποιος ἔκραζε πραγματι-
κῶς, ἀλλὰ τώρα ἡ φωνὴ δὲν
ἦτο ἀνδρική, ὅπως τὴν πρώτην
φορὰν. Ἦτο φωνὴ γυναικός, ἡ
παιδίου, καλοῦσα εἰς βοήθειαν.

Ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ καὶ
ὑπὸ τὸν πυκνὸν πέπλον τῶν δέν-
δρων, δὲν διέκρινέ τις τίποτε
πέραν ὀλίγων μέτρων διαστή-
ματος. Ὁ Μακρολέλεκας εἶχε
προτείνῃ νὰ συμπαραλάβουν ἕνα
τῶν φανῶν τῆς ἀμάξης· ἀλλ'
ὁ Κασκαμπέλ δὲν το παρεδέ-
χθη, διότι ἐφρόνει δικαίως ὅτι
συνετώτερον ἦτο νὰ μὴ φαί-
νωνται.

Ἄλλως ἦτο εὐκόλον νὰ ὀ-
δηγηθοῦν ἀπὸ τὰς κραυγὰς, αἱ
ὁποῖαι ἠκούοντο ὀλονὲν εὐκρινέ-
στεραι. Τῶντι δὲ μετὰ πέντε
λεπτά, προχωρήσαντες ἐντὸς τοῦ
δάσους ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης,
ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας
ἔφθασαν εἰς ἓν μέρος, ὅπου δύο
ἄνδρες κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους καὶ μία γυνή, γονατισμένη
πλησίον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἐ-
κράτει τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς
χεῖράς της.

Τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχον
ἀκουσθῇ τελευταίως αἱ κραυγαί.

« Ἐλάτε ! Ἐλάτε ! τοὺς
ἐσκότωσαν ! » ἔκραζεν ἰνδιστί,
εἰς διάλεκτον σινουικὴν, τὴν ὁποίαν ἂν
ἐγνώριζε κάπως ὁ Κασκαμπέλ.

Ὁ Γιάννης ἐπλησίασε τὴν ἐξαλλο-
ν ἐκείνην γυναῖκα, γεμάτην ἀπὸ τὸ αἷμα,
τὸ ρέον ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ δυστυχοῦς
ἐκείνου, τὸν ὅποιον προσεπάθει νὰ νακα-
λέσῃ εἰς τὴν ζωὴν.

« Αὐτὸς ἀναπνέει ἀκόμη ! εἶπεν ὁ
Γιάννης.

— Καὶ ὁ ἄλλος ; ἠρώτησεν ὁ Κασ-
καμπέλ.

— Ὁ ἄλλος... δὲν εἰξεύρω ! ἀπε-
κρίθη ὁ Ἀλέκος.

Ὁ Κασκαμπέλ ἔσκυψε νὰ ἐξετάσῃ
ἂν ἐπαλλεν ἀκόμη ἡ καρδιά του καὶ

Ἡ Καγέττη

ἀνέπνεεν. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς...
« Εἶνε νεκρός ! » εἶπε.

Καὶ ἦτο τῶντι. Μία σφαῖρα διατρυ-
τήσασα τὸν κρόταφόν του, τὸν εἶχε κε-
ραυνοβολήσῃ.

Καὶ τώρα, τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη,
τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα ἐμαρτύρει τὴν
ἰνδικὴν καταγωγὴν ; Ἦτο νέα ἡ γραῖα ;
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἠδύναντο νὰ
διακρίνουν εἰς τὸ σκότος· ἄλλως ἢ
γυνὴ ἐφόρει καλύπτραν. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ
ἐλεγε πῶς εὐρέθη ἐκεῖ, ποία ἦτο, καὶ
ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ
διπλοῦν ἐκείνο ἐγκλημα. Τὸ μᾶλλον

ἐπεΐγον ἦτο νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν ἀμα-
ξαν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀνέ-
πνεεν ἀκόμη καὶ νὰ τῷ δοθῶσιν αἱ πρῶ-
ται βοήθειαι, ἡ ταχύτης τῶν ὁποίων ἴσως
θὰ τον ἔσωζεν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πτώμα
τοῦ συντρόφου του, θὰ ἐπανήρχοντο τὴν
ἐπιούσαν διὰ νὰ το ὁάψουν.

Ὁ Κασκαμπέλ, βοηθούμενος ὑπὸ
τοῦ Γιάννη, ἐσήκωσαν τὸν τραυματιὰν
ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἐν ᾧ ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ
Μακρολέλεκας τὸν ἐπίσαν ἀπὸ τοὺς
πόδας. Εἶτα, στραφεῖς πρὸς τὴν γυ-
ναῖκα,

« Ἀκολουθήσε με ! » τῇ εἶπεν.

Ἐκείνη, χωρὶς δισταγμὸν ἤρχισε νὰ
βαδίζῃ πλησίον τοῦ τραυματίου, προσ-
παθοῦσα ὁλογὲν νὰ σταματήσῃ δι' ἐνὸς
μανδύου τοῦ αἵμα, τὸ ὁποῖον ἐξηκολού-
θει νὰ ρέῃ ἐκ τοῦ στήθους του.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βαδίσουν ταχέως.
Ὁ ἄνθρωπος ἦτο βαρὺς· ἐκτὸς τούτου
ἐπρεπε νὰ τον μεταφέρουν μετὰ πολλῆς
προσοχῆς, χωρὶς νὰ τον σείουν βιαίως.

Ἐπὶ τέλους μετὰ εἴκοσι λεπτά, ἔ-
φθασαν ὅλοι εἰς τὴν Εὐδρόμου Οἰ-
κίαν ἀνευ ἀπενκαίου.

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ μικρὰ Ναπολέ-
αινα, φοβούμεναι μήπως ἤθελέ ταις
συμβῇ τίποτε κατὰ τὴν ἀπουσίαν των,
τοὺς περιέμενον μετὰ μεγάλης ἀγωνίας.

« Γρήγορα, Κορνηλία, ἀνέκραξεν ὁ
Κασκαμπέλ, νερό, πανιά καὶ ὅ,τι χρειά-
ζεται διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ αἱμορραγία,
εἰδεμὴ ὁ κακομοῖρος αὐτὸς θὰ πεθάνῃ !

— Καλὰ, καλὰ, ἀπήντησεν ἡ Κορ-
νηλία. Λίγα λόγια καὶ ἄφησέ με νὰ
κάμω ἐκεῖνο που ξεύρω ».

Καὶ τῷ ὄντι ἤξευρεν ἡ Κορνηλία,
διότι πολλάκις εἶχε λάβῃ ἀφορμὴν νὰ
περιποιηθῇ τραύματα, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγ-
γελματός της.

Ὁ Μακρολέλεκας ἤπλωσεν εἰς τὸ πρῶ-
τον διαμέρισμα ἐν στρώμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου
ἀπέθεσαν τὸ σῶμα. Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ
λαμπτήρος τῆς ὁροφῆς ἠδυνήθησαν τότε
νὰ ἴδωσι τὸ πρόσωπόν του, ὡχρότατον
ἦδη ὡς ἐτοιμοθανάτου· καὶ συγχρόνως
τὸ τῆς Ἰνδῆς, ἡ ὁποία εἶχε γονατίσῃ
πλησίον του.

Ἦτο νεαρὰ κόρη, δεκαπέντε ἢ τὸ
πολὺ δεκαεῖς ἐτῶν.

— Τί θέλει αὐτὸ τὸ κορίτσι ; ἡρώ-
τησεν ἡ Κορνηλία.

— Εἶνε ἐκείνη που ἀκούσαμεν τὴς
φωνῆς της, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης· τὴν
ἠύραμε πλησίον τοῦ πληγωμένου »

Οὗτος ἦτο ἀνὴρ τεσσαράκοντα πέντε
ἐτῶν περίπου, με κόμην καὶ γενειάδα
μυζοπόλιον, εὐρωστός, ὑψηλός, συμπα-
θοὺς φυσιογνωμίας, ὁ δραστήριος χαρα-
κτήρ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο μεθ' ὅλην τὴν
ὡχρότητα τοῦ προσώπου του καὶ μολο-
νὸτι δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ τὸ βλέμ-
μα του ὑπὸ τὰ κλειστὰ βλέφαρα. Ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν στεναγμοὶ ἐξέφευγον

ἐκ τῶν χειλέων του· ἀλλὰ δὲν ἐπρό-
φερε καμμίαν λέξιν, ὥστε νὰ δυνήθουν
νὰ γνωρίσουν εἰς ποῖαν ἐθνικότητα ἀ-
νήκεν.

Ὅταν ἐγυμνώθη τὸ στήθος του, ἐ-
φάνη μία πληγὴ ἐγγειριδίου, μεταξὺ
τῆς τρίτης καὶ τῆς τετάρτης πλευρᾶς.
Τὸ τραῦμα ἦτο ἄρ' αὖ γε θανατηφόρον ;
Μόνον ἰατρὸς θὰ ἠδύνατο νὰποφνηθῇ.
Ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ἐφαίνετο ὅτι
τὸ τραῦμα ἦτο βαρύτατον.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ πρόσκλησις
ιατροῦ ἦτο ἀδύνατος πρὸς τὸ παρόν,
ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ περιορισθῶν
εἰς τὰς ἱατρικὰς γνώσεις τῆς Κορνηλίας
καὶ εἰς τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε
τὸ μικρὸν φαρμακεῖον τῆς ἀμάξης. Διὰ
τούτων εὐτυχῶς, ἡ αἱμορραγία ἡ ὁποία
ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸν θά-
νατον, ἐσταμάτησεν. Ἀργότερα θὰ ἔ-
βλεπον ἐάν, ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ
τῆς ἐπιφόβου ἐξαντλήσεως, θὰ ἦτο δυ-
νατὸν ἢ ὄχι νὰ μεταφερθῇ ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον.

« Τώρα Κορνηλία, ἠρώτησεν ὁ Κασ-
καμπέλ μετὰ τὸ πλύσιμον τῆς πληγῆς
καὶ τὴν ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, τί θὰ
κάμωμεν ;

— Τώρα πρέπει νὰ βάλωμεν τὸν
δυστυχῇ αὐτὸν εἰς τὸ κρεβάτι μας,
ἀπεκρίθη ἡ Κορνηλία· ἐγὼ θὰ μείνω
ἀγρυπνῶν πλησίον του, διὰ νὰ τὸν ἀλ-
λάζω τὴν πληγὴν, ὅταν χρειασθῇ.

— Ὅλοι θὰ μείνωμεν ἀγρυπνοί,
ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Καὶ μήπως εἴμπο-
ροῦμεν νὰ κοιμηθῶμεν ; Ἐπειτα πρέ-
πει νὰ ἔχωμεν καλὰ τὸν νοῦν μας·
ἰδὼ τριγύρω εἶνε δολοφόνου ! »

Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ
Μακρολέλεκας μετεκόμισαν τὸν τραυ-
ματιὰν εἰς τὸ τελευταῖον διαμέρισμα
καὶ τον ἐξήπλωσαν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Κορνηλία ἔμενε παρὰ
τὸ προσκεφάλαιον, περιμένονσα εἰς μά-
την νύκτου μίαν του λέξιν, ἡ νεαρὰ
Ἰνδῆ, τῆς ὁποίας διηγηθῆναι τὰ σινου-
κικά ὁ Κασκαμπέλ, διηγείτο τὴν ἱστο-
ρίαν της.

Ἦτο ἰθαγενής, ἀνήκουσα εἰς μίαν τῶν
αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Ἀλάσκας. Εἰς
τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, πρὸς βορρᾶν καὶ
πρὸς νότον τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Γιου-
κὼν, ὁ ὁποῖος ῥέει ἐξ ἀνατολῶν πρὸς
δυμάς, συναντᾷ τις πολυαριθμούς φυ-
λάς, νομάδας ἢ μονίμους, π.χ. τοὺς Κο-
Γιουκὼν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν κυ-
ριωτέραν καὶ τὴν ἀγριωτέραν ἴσως, τοὺς
Νεβικαργούτους, τοὺς Τανανάς, τοὺς
Κοτσο-Κουτσέν καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς
τοῦ ποταμοῦ, τοὺς Παστολίκους, τοὺς
Πρίμσκους, τοὺς Μελιμούτους καὶ τοὺς
Ἰνδογέλους.

Εἰς τὴν φυλὴν αὐτὴν ἀνήκεν ἡ νεαρὰ
Ἰνδῆ, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Καγέττη.

Ἡ Καγέττη δὲν εἶχεν οὔτε πατέρα,

οὔτε μητέρα, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς συγ-
γενεῖς της. Ὅχι μόνον οἰκογένεια κα-
τεστράφησαν καὶ ἐξέλειψαν οὕτως, ἀλλὰ
καὶ φυλαὶ ὁλόκληροι, ὧν οὐδὲ ἕχνος
σώζεται πλέον ἐν Ἀλάσκᾳ.

Ὁρφανὴ ἡ Καγέττη διηθύνετο πρὸς
νότον διὰ μέσου τῶν χωρῶν ἐκείνων, τὰς
ὁποίας κάλλιστα ἐγνώριζεν, ὡς διελθοῦσα
αὐτὰς πολλάκις μετ' Ἰνδοὺς νομά-
δας. Ὁ σκοπὸς της ἦτο νὰ μεταβῇ εἰς
τὴν Σίτκαν, τὴν πρωτεύουσάν, διὰ νὰ
εἰσελθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν κανενὸς ῥώ-
σου ὑπαλλήλου. Μόνον τὸ πρόσωπόν της
ἂν ἔβλεπαν, θὰ τὴν εἰδέχοντο εὐχαρί-
στως. Ἦτο ὡραιότατη μελαγχροινὴ,
ἔχουσα μαύρους ὀφθαλμούς μετὰ μακρὰς
βλεφαρίδας καὶ ἄφρονον μελανὴν κόμην,
μόλις συγκαταουμένην ὑπὸ τῆς διφθε-
ρωτῆς καλύπτρας τῆς κεφαλῆς. Μετρίου
ἀναστήματος, ἦτο κομψὴ καὶ χαρίεσσα,
μεθ' ὅλον τὸν βαρὺν αὐτῆς ἐπενδύτην.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι παρὰ ταῖς ἰνδικαῖς
ταύταις φυλάς τῆς βορείου Ἀμερικῆς,
παιδιά καὶ κοράσια, ἀναπτύσσονται τα-
χέως. Δεκαετῇ τὰ παιδιά, εὐθυμα ἄλ-
λως καὶ ζωηρότατα, μεταχειρίζονται μετ'
ἐκτάκτου δεξιότητος τὸ τυφέκιον καὶ
τὸν πέλεκυν.

Δεκαπέντε ἐτῶν τὰ κο-
ράσια ὑπανδρεύονται, καὶ ἀπὸ τόσων τρυ-
φερὰν ἡλικίαν γίνονται μητέρες λαμ-
πραί. Ἡ Καγέττη λοιπὸν εἶχε σοβαρὸ
τήτα καὶ φρόνησιν ἀνωτέραν τῆς ἡλι-
κίας της, τὴν ἰσχὺν δὲ τοῦ χαρακτήρος
της ἀπεδείκνυε τὸ μακρὸν ταξίδιον τὸ
ὁποῖον εἶχεν ἐπιχειρήσῃ. Ὁδοιπόροι ἦδη
πρὸ ἐνὸς μηνὸς, κατερχομένη πρὸς τὰ
νοτιοδυτικά τῆς Ἀλάσκας, εἶχε δὲ φθάσῃ
ἠδη εἰς τὴν στενὴν ἐκείνην λωρίδα γῆς,

τὴν συνορεύουσαν μετὰ τὰς νήσους, ὅπου
κεῖται ἡ πρωτεύουσα, ὅταν διερχομένη
τὸ δάσος ἦκουσε δύο πυροβολισμοὺς καὶ
κατόπιν ἀπέπιδας κραυγὰς εἰς ἀπό-
στασιν ἑκατὸν βημάτων.

Ἦσαν αἱ ἴδιαι κραυγαί, αἱ ὁποῖαι εἶ-
χον ἀκουσθῇ μέχρι τῆς Εὐδρόμου
Οἰκίας.

Ὡρμησεν ἀμέσως μετὰ γενναίότητα ἡ
Καγέττη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ
μόλις ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ δύο ἄνδρας,
φεύγοντας διὰ μέσου τῶν δένδρων. Προ-
φανῶς δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐννοήσουν ὅτι
τοὺς εἶχε τρομάξῃ ἐν παιδίον καὶ μετ'
ὀλίγον ἐπέστρεφον διὰ νὰ ληστεύσουν τὰ
θύματά των, ὅταν ἡ ἀφίξις τῶν Κασκα-
μπέλ τοὺς ἐτρόμαξεν—αὐτὴν τὴν φορὰν
σοβαρῶς.

Ἐπὶ τῇ θῆᾳ τῶν δύο ἐκείνων ἄν-
δρῶν, κατακειμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους,
τοῦ ἐνὸς νεκροῦ ἦδη, τοῦ ἄλλου μόλις
ἀναπνέοντος, ἡ Καγέττη ἐκράξεν εἰς
βοήθειαν μεγαλοφώνως καὶ γνωρίζομεν
πλέον τί συνέβη. Αἱ πρῶται κραυγαί
τὰς ὁποίας εἶχον ἀκούσῃ οἱ Κασκαμπέλ
ἦσαν τῶν θυμάτων, αἱ δευτέραι τῆς
νεαρᾶς Ἰνδῆς.

Ἡ νύξ παρήλθε χωρὶς κανὲν ἀπεν-
καίον. Οἱ δολοφόνου, ἐκ μέρους τῶν ὁ-
ποίων οἱ ἐν τῇ Εὐδρόμου Οἰκίᾳ
ἐφοβούντο καμμίαν προσβολήν, εἶχον φύ-
γη προφανῶς μακρὰν τοῦ τόπου τοῦ
ἐγκλήματος.

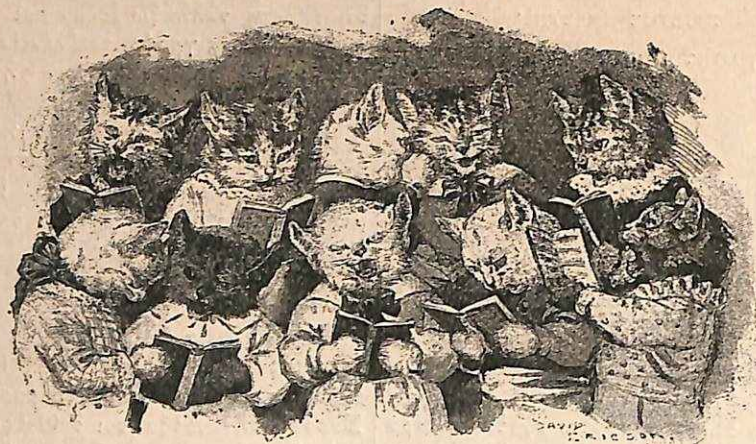
Ἡ κατάσταση τοῦ τραυματίου ἦτο
πάντοτε ἡ αὕτη—δηλ. ἐπικίνδυνος.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ Καγέττη
ἐφάνη πολὺ χρήσιμος, ὡς βοηθὸς τῆς
Κορνηλίας. Ὑπῆγε καὶ συνέλεξε με-
ρικὰς βοτάνας, τῶν ὁποίων ἐγνώριζε τὴν
ἀντισηπτικὴν ιδιότητα, τὰς ἐξεμάτισε
καὶ εἰς τὸ νερὸν ἐκεῖνο ἔθρεξε πανία, τὰ
ὁποῖα ἔθεσεν ἐπὶ τῆς πληγῆς. Κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον, οὔτε σταγὼν αἵματος
δὲν ἐξήρχετο πλέον.

Τὴν πρῶταν παρετηρήθη ὅτι ὁ τραυ-
ματίας ἤρχισε ν' ἀναπνέει εὐκολώτερον·
ἀλλὰ μόνον στεναγμοὶ ἐξέφευγον τῶν
χειλέων του. Οὕτω ἀκόμη δὲν ἦτο δυ-
νατὸν νὰ μάθουν τίς ἦτο, πῶθεν ἤρχετο,
ποῦ ἐπήγαιεν, ὑπὸ ποίας περιστάσεις
αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του προσεβλήθη-
σαν ὑπὸ τῶν δολοφόνων καὶ ποῖοι νὰ
ἦσαν ἄρ' αὖ γε ἐκεῖνοι.

Ὡπωςδὴποτε, ἂν τὸ ἐγκλημα εἶχεν
ὡς σκοπὸν τὴν κλοπὴν, οἱ κακοῦργοι,
ἀναγκασθέντες νὰ φύγουν ἐπὶ τῇ θῆᾳ
τῆς νεαρᾶς Ἰνδῆς καὶ κατόπι τῶν Κασ-
καμπέλ, εἶχον ἀποτύχῃ. Περὶ τούτου
οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, διότι ὁ
Κασκαμπέλ, ἀνασηκώσας τὰ ἐνδύματα
τοῦ τραυματίου, εὗρε ζῶντα δερματίνην
δεμένην περὶ τὴν ὀσφύν του καὶ περι-
έχουσαν πλῆθος χρ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΩΝΗΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ντο-ρε-μι-φα-σολ-λα-σι-ντο.

ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ

Ἐσπασε τὸ βραχίολι τῆς Μαρίας καὶ μερικὲς χάνδρες ἔπεσαν εἰς τὸ πάτωμα. Τὰς εἶδεν ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρίας καὶ τὰς ἐμάζευσε. Ἄλλες ἦσαν κόκκινες, ἄλλες γαλάζιες, ἄλλες κίτρινες.

— Ἐεὐρώ ἐγὼ τί θὰ κάμω, ἐσκέφθη ὁ Ἀνδρέας. Θὰ τὰς κρύψω μέσα ἑστὸ χῶμα, ὅπως ἐκρυψε προχθὲς ἡ μητέρα καὶ τὰς φασόλια, καὶ ἔλεγε πῶς σὲ λίγον καιρὸ θὰ ἔχωμεν πολλὰ, πολλὰ φα-σόλια, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνά που ἐφύτευσε. Ἔτσι κ' ἐγὼ τώρα. Θὰ φυτεύσω αὐτὰς τὰς χάνδρες καὶ ὑστὲρ ἀπὸ λίγον καιρὸ θὰ ἔχω ἕνα σωρὸ χάνδρες καὶ θὰ τὰς δώσω τῆς Μαρίας νὰ χαρῇ.

Τότε ὁ μικρὸς Ἀνδρέας κατέβη εἰς τὸν κήπον, ἐπῆρε ἕνα ξυλάκι, ὅπως εἶχε κάμῃ ἡ μητέρα του, ἄνοιξε μίαν τρύπα εἰς τὸ χῶμα καὶ ἔβαλε μέσα δύο χάνδρες κόκκινες. Ὑστερὰ ἄνοιξε μίαν ἄλλην καὶ ἔβαλε μέσα δύο χάνδρες γαλάζιες καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως ὅτου τὰς ἐφύτευσεν ὅλας.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἂν εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὰς εἶχε βάλῃ, ἐφύτρωνε κανένα πράσινο σημαδάκι, ὅπως ἐφύτρωνεν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἡ μητέρα του εἶχε φυτεύσῃ τὰ φασόλια.

Τίποτε! Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἔνωρις ἀκόμη, διότι καὶ τὰ φασόλια τῆς μητέρας ἔκαμαν ὀκτὼ ἡμέρας νὰ φυτρώσουν. Τότε μάλισ-τα εἶχε ἐφυτεύσῃ ἕνα, διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν Μαρίαν καὶ εἰς τὸν Ἀνδρέαν πῶς εἶχε φουσκώσῃ καὶ διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ πιστεύσουν ὅτι τὸ μικρὸ ἐκ-κείνο πράσινο βλαστάρι που ἔβλεπαν, ἔ-βγαιεν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἴδιον φασόλι.

Ἐπερίμενε λοιπὸν ὀκτὼ ἡμέρας, ἕως τὴν Κυριακὴν. Ἀλλὰ πάλιν τί-ποτε, τίποτε!

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟΝ

Ἐνα σύννεφον ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ ἀγρούς, τοὺς ὁποίους ἐφλόγιζε καὶ κατέκαιεν ὁ θερινὸς ἥλιος, χωρὶς νὰ ρί-ψῃ οὔτε μίαν σταγόνα ἐπὶ τοῦ αὐχμηροῦ ἐκείνου τόπου. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν θά-λασσαν, ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ βρέχῃ ραγ-δαίως. Κατόπιν ὑπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν καὶ ἐκαυχῆθη διὰ τὴν γενναιωδρίαν του.

«Ὁραία γενναιωδρία μὰ τὴν ἀλή-θειαν! εἶπε τὸ βουνόν. Ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν σου. Εἰμποροῦσαι νὰ σώσης αὐτὸν τὸν διψασμένον τόπον, ἂν ἔρριπτες ὀλίγας σταγόνες ἐπάνω του. Ἡ θάλασσα τί ἀνάγκη εἶχεν ἀπὸ τὰ νερά σου; Εὐερ-γετῶν ἀσκόπως τοὺς πλουσίους, κλέπτεις τοὺς πτωχοὺς οἱ ὅποιοι ἔχουν πραγμα-τικῶς ἀνάγκη τῆς εὐεργεσίας σου».

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

Ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν θαυμάτων τοῦ ἁρ-χαίου κόσμου, ἐπροτίμησα, μικροὶ μου φίλοι, νὰ σας ὁμιλήσω σήμερον περὶ τοῦ Ὀλύμπιου Διός. Ὡς γνωρίζετε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐτελοῦντο ἄλλοτε οἱ Ὀ-λυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ἡ ἀναδίωσις τῶν ὁποίων κρατεῖ σήμερον ἀναστάτους τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὑπῆρχε Ναὸς τοῦ Διός—τὰ εἰρεῖα τοῦ ὁποίου σώζονται μέχρι σήμερον, — ἐντὸς δὲ τοῦ Ναοῦ τούτου ὑπῆρχε τὸ περίφημον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου, ὁ Ζεὺς, καθήμενος ἐπὶ θρόνου, ὡς βλέπετε εἰς τὴν παρα-τιθεμένην εἰκόνα καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν Νίκην. Ποσάκις ἀρχαῖοι Ὀ-λυμπιονίκαι, πρὸ τοῦ Ἀγῶνος, δὲν προ-σηχῆθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος τού-του, ζητοῦντες παρὰ τοῦ Διὸς τὴν Νί-κην! Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς ἁρ-χαίας τέχνης συνδέεται λοιπὸν στενότη-τα μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, οἱ ὅποιοι καὶ πάλιν ἔγιναν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐ-τῶν πατρίδα ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν πο-λιτισμένον κόσμον.

Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ἦτο κατεσκευ-ασμένος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει σκῆπτρον, διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν Νίκην, ἐπίσης χρυσε-λεφάντινον. Ὁ θρόνος ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἐστηρίζετο ἐπὶ τεσσάρων κιόνων, ἐκο-σμεῖτο δὲ διὰ πολυτίμων λίθων καὶ δια-φόρων ζωγραφιῶν καὶ ἀναγλύφων. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ θρόνου εἰκονίζοντο ἐδῶθεν μὲν αἱ τρεῖς Ὠ ρ α ι, ἐκεῖθεν δὲ αἱ τρεῖς Χ α ρ ι τ ε ς. Οἱ πόδες τοῦ καθήμενου θεοῦ ἐστηρίζοντο ἐπὶ ὑποπο-δίου, φέροντος λέοντας χρυσοὺς καὶ τὸν Θησέα παλαιόντα πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. Ἐκτὸς τούτων καὶ ἄλλαι παραστάσεις θεῶν καὶ ἡρώων ἐκόσμουσαν τὸ σύνολον.

Ἀλλ' οἰαδήποτε περιγραφὴ δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ σας δώσῃ ἰδέαν τῆς καλ-λοντῆς καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ἀ-γάλματος. Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς θεω-ρεῖται ὅχι μόνον ὡς τὸ κάλλιστον ἔργον τοῦ μεγάλου Φειδίου, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ περιφανέστερον καὶ θουμαστότερον ἔρ-γον τῆς ἀρχαίας τέχνης.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ ἀγάλματος ὑ-πῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖος μ' ἐποίησεν

Ὁ βλέπων τὸν Ὀλύμπιον Δία κα-τελαμβάνετο ὑπὸ θαυμασμοῦ, διότι ὁ τεχνίτης κατάρθρωσε νάπεικονίσῃ ἐξαι-σίως τὸν « π α τ ῆ ρ α ἄ ν δ ρ ῶ ν τ ε ς ὁ ε ὠ ν τ ε ς », τὸν παντοδύναμον Δία, ἐν ὅλῳ τῷ μεγέθει τῆς σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγαθότητος. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: Ἡ αὐτὸς ὁ Θεὸς κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, ἡ ὁ Φειδίας ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐθεωρεῖτο δὲ δυστυχὴς ὁ μὴ

κατωρθώσας νὰ ἰδῇ μίαν φορὰν τοῦλά-χιστον εἰς τὴν ζωὴν του τὸν Ὀλύμπιον Δία.

Πότε καὶ πῶς ἐξηφανίσθη τὸ θαυμά-σιον τοῦτο ἔργον, δὲν εἶνε ἀκριβῶς γνω-στόν. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀπειράθησαν νὰ μετακομίσωσιν αὐτὸ εἰς Ῥώμην, εἶνε βέβαιον· ἀλλ' ὅτι τὸ ἄγαλμα μετεκο-μίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ Θεο-δοσίου τοῦ Μεγάλου καὶ ὅτι κατεστράφη μετὰ τῶν πυρποληθέντων ἀνακτόρων, δὲν βεβαιούται ἱστορικῶς. Τὸ πιθανό-τερον εἶνε ὅτι τὸ ἄγαλμα κατεστράφη μετὰ τοῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκάει ἐπὶ Θε-οδοσίου τοῦ Μικροῦ.

ΦΙΛΙΣΤΡΟ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 85]

— Τὸ ἴδιο ὄνομα! εἶπεν ἡ Κυρία Ἐνσφορτ· παράδοξος σύμπτωσις πραγ-ματικῶς! Ἀλλ' ἀπορῶ πῶς ἕνα παιδί τοῦ δρόμου μπορεῖ νὰ ὁμοιάζῃ τόσο μὲ τὸν ἄγγελό μας! προσέθεσε μ' ἐλαφρὸν μειδίαμα.

— Δὲν εἶνε διόλου παιδί τοῦ δρόμου, ἀγαπητή μου· εἶνε τρυφερό, λεπτοκα-μμένον καὶ πολὺ εὐγενικό. Θὰ τοῖδῃς καὶ θὰ κρίνης μόνη σου, γιατί θὰ ἔλθῃ χωρὶς ἄλλο σήμερα μὲ τὴ μικρὴ του φίλῃ. Τὸ καίμενο τὸ χορῆσι θέλει τόσο πολὺ νὰ πωλήσῃ τὴν Ἐσμεράλδαν καὶ τὸ ἀγόρι θέλει τόσο πολὺ νὰ ἰδῇ τὰς εἰκόνας μου! Μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ἔχει μεγάλη κλίσι γιὰ τὴ ζωγραφικὴ. Νὰ ἔβλεπες πῶς μ' ἐκύτταζε μὲ τὰ ματάκια του τὰ γαλανὰ...

— Μπα! κι αὐτὸ γαλανὰ μάτια ἔχει;

— Ναί, γαλανὰ πολὺ βαθειά, ἀπο-κλίνοντα πρὸς τὸ ἰόχρουν, ἔπως τὰ μα-τάκια τοῦ παιδιοῦ μας· καὶ τὰ μαλλιά του εἶνε τὰ ἴδια, πυκνὰ, καστανὰ καὶ σγουρά. Φυσικὰ τὰ φορέματά του εἶνε πτωχικά· ἀλλὰ εἶνε πολὺ καθαρὰ καὶ τὸ ὅλον τοῦ παιδιοῦ ἀποπνέει μίαν δρο-σερότητα. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀδύνα-τον νὰ τοῖδῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴ το ἀγα-πήσῃ.

Ὁ κ. Ἐνσφορτ ὠμίλει ἀκόμη, ὅταν κύπνημα δειλὸν ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὅταν ἠνοιχθῇ, εἰσῆλθον κρατούμενα ἐκ τῆς χειρὸς τὰ δύο θελκτικά παιδία, τὰ ὅποια ἐπερίμεναν ὁ ζωγράφος, μὲ κά-ποιαν συστολήν, ἀλλ' ὅχι μὲ ἀδεξιότητα.

— Βλέπετε, κύριε, ὅτι σὰς ἔφερα καὶ τὴν Δέαν, εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὑπε-ρήφανος διὰ τὸ κατόρθωμά του.

Εἰς τὸν ζωγράφον ἐφάνη ἀκόμη ὡ-ραιότερος ἢ τὴν προτεραιάν, μὲ τὰ ζω-ηρὰ του χρώματα, μὲ τοὺς σπινθηροβο-

λῶντας ὀφθαλμούς του καὶ τοὺς βο-στρύχους τῆς κόμης του, πίπτοντας ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ ἀγνοῦ τοῦ μετώπου. Ἡ Ἀντωνία τοῦ εἶχε φορέσῃ τὰ κυριακά-τικὰ του, βλοῦζαν ἄσπρην καὶ πανταλο-νάκι κυανοῦν. Μὲ τὸ ἕνα χεῖρ ἐκράτει τὴν ψάθαν του, μὲ τὸ ἄλλο ἐσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς Δέας, ὡς ἂν ἐφοβεῖτο μήπως τοῦ φύγῃ. Τὸ ροδόχρουν προσωπάκι τοῦ κορασίου δὲν εἶχε τὴν πλήρη θλίψεως καὶ ἀνησυχίας ἐκ-φρασιν τῆς προτε-ρχίας. Ἐξέφραζεν ἀπεναντίας ἐλπίδα καὶ χαράν. Καὶ ἦτο τόσο θελκτικὴ μὲ τὸ ἐλαφρὸν μειδί-αμα, τὸ διανοῖγον τὰ χεῖλη της καὶ μὲ τὸ ταπεινὸν καὶ συνεσταλμένον της ὕψος, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀδέξιον ἢ ἀπει-ρόκαλον. Ἐκράτει τὸ μικρὸν κύνιστρον της, ἐντὸς τοῦ ὁποῖ-ου εὐρίσκετο ἡ Ἐσ-μεράλδα μὲ τὴν ποικιλόχρουν στολὴν τῆς χορευ-τρίας, συνοδευόμε-νη ὑπὸ τῆς Τζα-λῆς, τῆς αἰγὸς μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα.

Ὁ κύριος Ἐν-σφορτ ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν χαρὰν τὰ δύο παιδία καὶ τὰ ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν σύζυγόν του. — Ἐδῶ εἶνε, Λαύρα, τὰ μικρά μου μ ο δ έ λ α, τῇ εἶπε. Πῶς σοῦ φαί-νονται; Ἡ κυρία Ἐν-σφορτ ἐκύτταξεν ὀ-λίγον τὴν Δέαν, ἀλλ' οἱ μαῦροι καὶ μελαγχολικοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ προσώ-που τοῦ Φίλιππου, τὸν ὁποῖον παρετή-ρησεν ἐπὶ πολὺ μὲ βαθεῖαν συγκίνη-σιν καὶ ἐκπληξιν ζωηράν. Δὲν ἐπρό-φερε λέξιν· ἀλλὰ μετὰ τινας στιγμὰς, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ κύριος Ἐνσφορτ ὠδήγησε τὰ παι-διά εἰς ἄλλο μέρος τοῦ δωματίου, διὰ νὰ μὴ λυπηθοῦν, βλέποντα τὴν σύζυγόν του κλαίουσαν. Ἀπεναντίας προσεπά-θησε νὰ τα ἐνθαρρύνῃ διὰ παντοειδῶν περιποιήσεων. Τοῖς ἐδείξεν ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὸ δωματίον ἀξιοπεριεργον· τοῖς ἐδεί-

ξε τὰς εἰκόνας του καὶ τοῖς εἶπε τί πα-ρίστανε κάθε μία· τοῖς ἐδείξε τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη, τοῖς προσέφερε καρποὺς καὶ ζαχαρωτά. Ἐξήγαγε τὴν Ἐσμεράλδαν ἀπὸ τὸ κύνιστρον τῆς Δέας, εἰσήγαγεν

νά ποζάρη, διότι πολλάκις είχε χρησιμεύσει ως πρότυπον εἰς τὸν πατέρα της. Ἐνῶς οὖν κύριος Ἐνδορτ ἐζωγράφιζε, καθολοκληρίαν βυθισμένον εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἡ κυρία Ἐνδορτ εἶχε σύρρη μίαν πολυθρόναν πλησίον τοῦ συζύγου της καὶ καθήσαστα ἤρχισε πάλιν νὰ κυττάξῃ τὸν Φίλιππον. Ὁ ζωγράφος ἤθελεν ὥστε ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψις τῶν παιδίων νὰ τοῖς εἶνε πολὺ εὐχάριστος, διὰ νὰ ἐπιθυμήσουν νὰ ἐπανεέλθουν. Διὰ τοῦτο, ὁλονὲν ζωγραφίζων, τοῖς ὤμιλει μὲ πολλὴν γλυκύτητα καὶ τὰ ἡρώτα περὶ διαφόρων πραγμάτων. Προπάντων ἤθελε νὰ μάθῃ πῶς ὁ πατὴρ τῆς Δέας τὴν ἄφησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, μετὰ πολλὰς δὲ ἐρωτήσεις κατ' ὅσον νὰ τὴν ἀποσπάσῃ τὴν δειλὴν ὁμολογίαν ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐδόθη διὰ νὰ κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰγοράσῃ ὁ καλλιτέχνης τὸν Γελῶντα Ἀνθρῶπον τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.

— Ὁ καίμενος ὁ πατέρας πῶς τὸ θέλει αὐτὸ τὸ βιβλίον! εἶπεν ἡ Δέα. Θαυμάζει τόσον τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ καὶ εἰπεταί αἱ εἰκονογραφίαι αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, καθὼς λέγει, εἶνε τόσο ὠραῖαι!

Ἐν ᾧ ἡ Δέα διηγείτο τὴν συγκινητικὴν τῆς ἱστορίαν ὁ κύριος Ἐνδορτ ἐκύτταζε τὴν σύζυγόν του. Ἐκείνη, ἂν καὶ παρετήρει τὸν Φίλιππον, ἤκουε ὁμως τὴν Δεάν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἦτο πλέον τόσῳ μελαγχολικόν.

Μετὰ δύο ὥρων ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἐννοεῖται ὅτι εἶχεν ἀρκετὰ διαλείμματα ἀναπαύσεως, ὁ καλλιτέχνης εἶπεν εἰς τὰ μικρά του μὲ δέλα ὅτι δὲν τὰ ἐχρειάζετο πλέον τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Τότε πρέπει νὰ πηγαίνωμεν, εἶπεν ὁ Φίλιππος ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁθόνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡδὴ ἀμυδρὸν σχεδιογράφημα τῆς ἰδίας του μορφῆς ὡς καὶ τῆς Δέας. Ἡθελε καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ νὰ σας βλέπω ποῦ ζωγραφίζετε ἀλλὰ σήμερον δὲν εἵμπορῶ. Ἡ Κελίνα μὲ περιμένει νὰ πάρω τὰ ἄνθη καὶ νὰ τα πωλῶ.

— Ἀμὲ ὁ Χόμος που κοιμάται ἀκριάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι; προσέθεσεν ἡ Δέα. Τοῦ εἶπα νὰ με περιμένῃ· πρέπει νὰ πάγῃ νὰ τον εὔρω, εἰδεμὴ θὰ βαρεθῇ.

— Ναί, νὰ πάτε, παιδιὰ μου, εἶπεν ὁ ζωγράφος· ἀλλὰ θὰ ἔλθετε χωρὶς ἄλλο αὐριον τὸ πρωῒ, ἀλήθεια; Ὅριστε λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐσταθῆκατε τόσον φρόνιμα σήμερον.

Καὶ ταῦτα λέγων, προσέφερεν εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὸ ἓν δολλάριον καινουργές.

Ὁ Φίλιππος ἐμειδίασε περιχαρῆς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ ἐπωλοῦσα ἄνθη, δὲν θα ἐκέρδιζα τόσα.

Ἡ Δέα ἐξ ἄλλου περιέστρεφε τὸ νό-

μισμα εἰς τὰς χεῖράς της, ἐξετάζουσα αὐτὸ προσεκτικῶς καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὡς εἰν ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι ἦτο πραγματικὸν καὶ ὄχι πλάσμα τῆς φαντασίας της.

— Ἐνὰ δολλάριον! πέντε φράγκα! εἶπε μετὰ χαρᾶς, ἀφ' οὗ ἤλθε κάπως εἰς τὸν ἐαυτὸν της. Ἐνὰ δολλάριον! Φθάνει ἄρ' ἄγε, κύριε, διὰ νὰγοράσω τὸ βιβλίον;

— Ὁχι, παιδί μου, δὲν το πιστεύω· ἀλλὰ αὐριον, ὅταν θὰ ξαναέλθῃς, θὰ σου δώσω ἄλλα τόσα.

— Εἵμπορῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Δέα μὲ κάποιον δισταγμόν, νὰ σας φέρω αὐριον ἓν σύμπλεγμα τοῦ πατέρα, διὰ νὰ το ἰδῆτε; Παριστάνει τοὺς Ἐργάτας τῆς Θεολάσσης, (οἱ Ἐργάται τῆς Θεολάσσης εἶνε ὁ τίτλος ἐνὸς ἔργου τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.) Εἶνε πολὺ εὐμορφον. Εἵμπορῶ νὰ σας το φέρω;

— Βεβίως, παιδί μου, νὰ μοῦ το φέρῃς. Θέλω πολὺ νὰ το ἰδῶ. Καὶ ἂν δὲν το ἀγοράσω ἐγὼ, πιθανόν νὰ το ἀγοράσῃ κανένας φίλος μου.

— Μὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὸς, κύριε. Ὁ πατέρας λέγει ὅτι αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα κοστίζει ἑκατὸ φράγκα. Εἶνε μεγάλο ξεύρετε, τόσο δὰ μεγάλο!

Καὶ ἡ Δέα ἐξέτεινε τὰς μικράς της χεῖρας, διὰ νὰ παραστήσῃ τὰς διαστάσεις τοῦ συμπλέγματος.

— Ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ βαρὺ, ὥστε νὰ το φέρῃς μόνη σου!

— Ὁ Φίλιππος δὲ με βοηθήσῃ, εἶπε τὸ κοράσιον μετὰ πεποιθήσεως.

— Βέβαια θὰ σε βοηθήσω, Δέα, εἶπε τὸ παιδίον. Γιὰ σένα που εἶσαι μικρὸ κορίτσι, τὸ σύμπλεγμα θὰ εἶνε βαρὺ· ἀλλὰ γιὰ μένα που εἰμαι ἀγόρι δὲν πιστεύω.

Τότε, ὑποκλιθεὶς εὐγενῶς, ἔτεινε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κυρίαν Ἐνδορτ, λέγων διὰ τῆς γλυκείας καὶ συμπαθοῦς αὐτοῦ φωνῆς.

— Καλημέρα σας, κυρία!

Ἡ κυρία Ἐνδορτ ἔλαβε τὴν μικρὰν ἐκείνην χεῖρα καὶ ἐλκυσε τὸ παιδίον πλησίον της. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκύτταξε τὸν Φίλιππον μέσα 'στὰ μάτια, καλὰ, καλὰ, ἐπειτὰ τὸν ἐνηγαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ἐφίλησεν ὁμοίως καὶ τὴν Δεάν, ἀλλ' ὄχι μὲ τὴν τρυφερότητα ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφίλησε τὸν Φίλιππον.

— Εἶνε χαριτωμένα καὶ τὰ δύο, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της μὲ μειδίαμα, τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ἐφάνη εἰς τὰ χεῖλη της ἀπὸ ἐξ ἡδὴ μηνῶν.

— Χαίρετε, κύριε, εἶπεν ἡ Δέα ἀπὸ τὴν θύραν. (Ὁ Φίλιππος εἶχεν ἤδη κατέλθῃ τὴν κλίμακα, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν του νὰ δείξῃ τὸ δολλάριον εἰς τὴν Κελίαν.) Χαίρετε, κύριε. Ἀδ-

ριον θὰ σας φέρω τοὺς Ἐργάτας τῆς Θεολάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.
Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΙΩΣΗΦ

Ὅταν ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Δέα ἐδειξαν εἰς τὴν Κελίαν τὰ δολλάρια τὰ ὁποῖα εἶχον κερδίσει τόσον γρήγορα, ἡ ἀγαθὴ γραῖα ὑπερεχάρη.

— Ἀ, τώρα, παιδιὰ μου, πηγαίνουμε καλὰ! εἶπε μειδιῶσα. Ἡθελε νὰ ἐκαμνε ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Λίλυβελ' ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἄσχημος, ἐπρόσθεσε μὲ βαθὺν στεναγμόν. Δὲν εἵμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἐγίνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ὁ πατέρας του ἦτο πολὺ εὐμορφος ἄνθρωπος· ἡ ἀδελφὴς του ἦσαν τὰ δύο εὐμορφότερα κορίτσια που εἵμποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ. Τὴν θὰ το κάμω αὐτὸ τὸ παιδί κ' ἐγὼ δὲν εἵξεύρω! (Βαθμηδὸν τὸ φαιδρὸν μειδίημα τῆς Κελίνας ἐξηλεῖφθη). Καὶ εἶνε ἓνας ψεύστης! Πού τα βρίσκει τόσα ψεύματα! Τὰ σοφίζεται καὶ τα γεννᾷ μὴ χαρὰ ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶνε ποῦ δὲν τα θυμᾶται ὑστερα, γιὰτὶ δὲν ἔχει πολὺ δυνατὴ μνήμη. Φαντασθῆτε· ἐνῶ χθὲς μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔπεσε 'στὸ ποτάμι — καὶ το ἀκούσατε δὰ μὲ ταυτιά σας, — σήμερον ἔκλεγε καὶ ὀρκιζέτο πως δὲν μοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπαίξε, λέει, μὲ κατὰ παιδιὰ καὶ ἐκεῖ ἔχασε τὸ πανέρι του.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἀνυπομονοῦσαν νὰ διηγηθοῦν τὰ συμβάντα τῆς πρωῒας καὶ δὲν ἀφῆκν τὴν Κελίαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ παράπονά της.

— Κελίνα, ἔλεγεν ὁ Φίλιππος, ὠραϊότερο σπῖτι δὲν εἶδα ποτέ μου. Τὶ ὠραῖες, τὶ θαυμάσιες εἰκόνες που ἔχει. Καὶ ξεύρετε, τὲς κάμνει μόνος του! Μοῦ εἶπε νὰ ξαναπάρω γιὰ νὰ τελειώσω τὲς εἰκόνες μας. Καὶ ἡ κυρία μᾶς ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο, ἀλήθεια, Δέα; καὶ μᾶς εἶπε: Λοιπὸν αὐριο.

— Καὶ θὰ το πάγῃ τοὺς Ἐργάτας τῆς Θεολάσσης, εἶπεν ἡ Δέα, τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας, τὸ συνήθως ὠχρόν, ἦτο κατακκόκκινον σήμερον. Ὁ κύριος μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μοῦ το πωλήσῃ ἑκατὸ φράγκα. Φαντάσου τὴ χαρὰ τοῦ καίμενου τοῦ πατέρα!

— Ἐκατὸ φράγκα! ἑκατὸ φράγκα! εἶπεν ἡ Κελίνα· νὰ τύχῃ μιὰ φορὰ. Ἀνοιξὲ ἡ τύχη μας, παιδιὰ, ἐτελειώσε! Δὲν βλέπετε, ἐδῶ, κύριε Φίλιππε; Σὰς ἐπώλησα ὅλα σας τὰ λουλούδια, τὴν ὥρα ποῦ ἐλείπατε. Νά, πάρτε τὰ χρήματα. Βλέπετε πόσα εἶνε; ... Τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζεσθε νὰ γυρίσετε 'στὰ σπῖτια σας καὶ νὰ τα πῆτε, αἰεὶ, κύριε Φίλιππε, εἰς τὴν θείαν Ἀντωνία καὶ αἰεὶ, Δέα, εἰς τὸν πατέρα σας. Ἐλα, πηγαίνετε γρήγορα!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ

Ὁ Παυλάκης εἶνε τεσσάρων ἐτῶν, Ὁ Παυλάκης εἶνε μονακριβός.

Ὁ Παυλάκης εἶχε καὶ ἓνα ἀδελφὸν μεγαλύτερον κατὰ δύο ἔτη, ἀλλὰ οἱ γονεῖς του τὸν ἔχασαν πρὸ δύο ἐτῶν, ἀκριβῶς ὅταν εἶχε τὴν σημερινὴν ἡλικίαν τοῦ Παυλάκη.

Αὐτὰ κόκκινα τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἔβησαν εἰς τὸ σπῖτι, ἐνεκα τοῦ πένθους.

Τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ εἶχαν βάψῃ, ὁ Παυλάκης ἦτο μόλις δύο ἐτῶν.

Ἀν λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅλ' αὐτὰ, θὰ ἐννοήσετε πῶς ὁ Παυλάκης δὲν εἶχεν ἰδῇ ἔως τώρα κόκκινα αὐγά, — τοῦλάχιστον δὲν τα ἐνθυμείτο, δὲν τα ἤξευρεν.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα, ἡ μητέρα του τῷ ἔλεγε:

— Αὐριο μεθαῦριο θὰ ἔλθῃ τὸ Πάσχα... θὰ λένε τὸ Χριστὸς Ἀνέστη... θὰ κάμω με τσουρέκια... θὰ βάψωμε κόκκινα αὐγά... ὁ Παυλάκης θὰ πάρῃ ἓνα κερί χρυσοῦ καὶ θὰ πάγῃ 'στὴν Ἐκκλησίαν νὰ κάμῃ χρυσοῦ δόντι.

Ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ ὅλα που ἀράδιαζεν ἡ μητέρα, ὁ Παυλάκης ἐσυλλογίζετο τὰ τσουρέκια καὶ τὸ χρυσοῦ δόντι.

— Τσουρέκια; ἔλεγε· ἀπ' αὐτὰ που ἐκάμαμε καὶ τὰ Χριστούγεννα;

— Ἀκόμη καλλίτερα, ἀπῆντα ἡ μητέρα.

— Καὶ θὰ κάμω χρυσοῦ δόντι; πῶς θὰ κάμω χρυσοῦ δόντι;

— Θὰ κοινωνήσῃς, ἀπῆντα ἡ μητέρα, καὶ ἅμα κοινωνήσῃς ἓνα δοντάκι χρυσοῦ θὰ φυτρώσῃ ἀμέσως εἰς τὸ στοματάκι σου.

Ἀλήθεια; Ὡ, τί ὠραῖο ποῦ θὰ εἶνε! Καὶ ποῦ, μαμμά; ἐπάνω ἢ κάτω;

— Ἐξῶρω κ' ἐγὼ; Ἐπάνω... κάτω... ὅπου θέλει ὁ Χριστός.

— Μὰ γιὰτὶ, μαμμά, τὰ Χριστούγεννα ποῦ ἐκοινωνήσα, δὲν ἔκαμα χρυσοῦ δόντι;

— Ἐξῶρες γιὰτὶ; Γιὰτὶ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄξιος νὰ κοινωνήσῃ, δὲν κάνει χρυσοῦ δόντι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄξιος, μαμμά;

— Ἐτσι φαίνεται· δὲν ἄκουες τὸν πατέρα σου καὶ θυμοῦμαι μάλιστα πῶς λίγο πρὶν κοινωνήσῃς ἔκλαυσε ἀπὸ πένθος...

— Δὲν κάνει λοιπὸν, μαμμά;

— Ὁχι, παιδιὰ μου, δὲν κάνει. Πρέπει νὰ εἶσαι καλὸς καὶ φρόνιμος, νὰκοῦς τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ μὴν κλαῖς, ἂν θέλῃς νὰ κοινωνῇς καὶ νὰ κάνῃς χρυσοῦ δόντι.

— Θέλω, μαμμά, θέλω. Νὰ ἰδῇς τί φρόνιμος ποῦ θὰ εἶμαι! Τὴν ὠραῖο ποῦ θὰ εἶνε τὸ χρυσοῦ μου δοντάκι.

Καὶ διὰ τὰ κόκκινα αὐγά οὔτε λόγος. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Παυλάκης τὰ εἶδεν ἔξαφνα τὴν Μεγάλην Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα — τὰ εἶχαν βάψῃ ἀπὸ τὸ πρωῒ καὶ τα εἶχαν βάψῃ μετὰ εἰς ἓνα πανέρι, — ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εἶνε τόσο ὠραῖα.

— Κόκκινα αὐγά! ἐφώναζε χοροπηδῶν. Κόκκινα αὐγά! Ἐλα, μαμμά, νὰ ἰδῇς τί ὠραῖα ποῦ εἶνε τὰ κόκκινα αὐγά!... Ἐστὴν ἡ γὰρ μοῦ φάνηκε πως ἦταν μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα· μὰ σὰν ἐπῆγα κοντά, εἶδα πῶς ἦσαν αὐτὰ κόκκινα. Τὴν γλυκὴ ποῦ θὰ εἶνε, μητέρα... Ἐ, γιὰτὶ βέβαια δὲν θὰ εἶνε αὐτὰ ἄσπρα... ἔ; ... Πότε θὰ τα φάμε μαμμά; Τώρα; ἔ, τώρα;

— Ὁχι τώρα, παιδί μου. Δὲν κάμνει τώρα εἶνε ἄμαρτια· τώρα νηστεύουμε. Θὰ τὰ φάμε τὴν Κυριακὴν... τὸ Πάσχα.

Ἀμὰ θὰ γυρίσῃς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸ χρυσοῦ δόντι, θὰ σοῦ δώσω δύο κόκκινα αὐγά.

— Κοίμα, εἶπε μὲ κατεβασμένα μούτρα ὁ Παυλάκης· κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ τὰ φάμε τώρα... Ἐγὼ τώρα ἤθελα νὰ φάγω ἓνα. Δὲς μοῦ ἓνα, μητέρα!

— Ἀ, αὐτὸ δὲν γίνεται! Ἀν φᾶς τώρα αὐγὸ, δὲν κάνει νὰ κοινωνήσῃς. Τώρα εἶνε μεγάλη ἐβδομάδα. Μόνον τὸ Πάσχα τρώγουν κόκκινα αὐγά. Ἐχε λιγάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Πετράκη, ἐπειδὴ ὁ υἱὸς τοῦ ἤτο φρόνιμος ὄλην τὴν ἐβδομάδα, τοῦ ἡγόρασεν ἕνα χορτὶ ζαχαρωτά.

— Νά, τῷ εἶπε, νὰ τα φυλάξης καὶ νὰ τρώς ἀπὸ λίγα-λίγα κάθε μέρα.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Πετράκης δὲν εἶχε κανένα.

— Πῶς; τὰ ἔφαγες όλα; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατέρας του.

— Ναί, πατέρα, ἐνθυμήθηκα τὴν παραγγελίαν σου.

— Ποίαν παραγγελίαν;

— Δέν μου εἶπατε μία φορὰ νὰ μὴ ἀναβάλω ποτὲ διὰ τὴν αὐριαν, ὅτι εἰμπαρὼ νὰ κάμω σήμερα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κατελλιώτου

— Ἡ Διλή — Μαμμά! — σαποῦνι μου εἶνε ἄρρωστο.

Ἡ μητέρα. — Πῶς το ἐνόησες;
Ἡ Διλή. — Μὰ νά, μαμμά, ἡμέραν τὴν ἡμέραν ὅλην λιγνύει!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρινητοῦ

Ενεκα τῶν ἐορτῶν τοῦ Πάσχα καὶ ἑτῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἐπὶ πολὺς ἡμέρας διακοπεῖσιν τῶν ἐργασίων, δὲν ἡδυνήθημεν νὰ ἐκδώσωμεν φυλλάδιον τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα, ἐφ' ᾧ αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν. Τὴν ἐλπίδα θάναπληρωσιν εὐθὺς ἀμέσως τὸ προσεχές φυλλάδιον, τὸ ὅποιον θὰ εἶνε διπλοῦν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀπὸ ἕνα γλυκὺ φίλκι εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλους. Καὶ μοῖζι μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, ἔχω μίαν εὐχάριστον εἰδήσιν δι' ὅλους καὶ δι' ὅλους: Εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον τὸ ὅποιον θὰ εἶνε διπλοῦν, θὰ δημοσιεύσω τὴν Ἀ' Κυριακὴν μου, μὲ τὴν τὸσον ἀνυπομονῶς περιμενομένην εἰκόνα μου. Τί ἔχει νὰ γίνῃ, τί ἔχει νὰ γίνῃ!...

Ὡ, πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἐλπίς Καλλιτέχνις! Ἐγέμισαν τὰ μάτια μου δάκρυα καὶ θολάς, θολάς διέκριναν τὰς σκιὰς λέξεις: δι' ὧν μοι ἀνῆγγεῖλες τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός, τὸσον που ἐδυσκολεύθη νὰ τὰς πιστεύσω... Μὲ δάκρυα μοῦ ἔγραψες, μὲ δάκρυα σὲ ἀνέγνωσα. Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ἀλλοίμονον, εἶσαι πλέον τώρα ὀρφανή, μικρὰ μου φίλη! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινού ἡμῶν Πατρός, ἃς ἀναπληρώσῃ τὴν ἀναπλήρωτον ἀγάπην τοῦ πατρός σου. Αὐτὸς ἃς σε παρηγορήσῃ εἰς τὸ τόσῳ δεινὸν δυστύχημα. Σὺ ὀφείλεις νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν καὶ νὰ ὑποτάσσῃς εἰς τὰς θελήσεις τῆς Θεῆας Προνοίας ἀγογγύστως...

Κάθε τί πού μου στέλλεις, πρέπει νὰ το ὑπογράφῃς, ἀγαπητὴ Δ Ζαλοκώστα Δι λύσεις σου ἦσαν ἀνυπόγραφοι. Εὐτυχῶς τὸ παρετήρησα ὅταν ἦνοιε τὸ γράμμα σου καὶ ἐσημείωσα μόνῃ μου τὸ ὄνομά σου, εἰ δὲ μὴ θὰ ἐπληθύναν χαμέναι οἱ λύσεις σου, διότι ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ καιρὸς τῆς ἐπελέξεως δὲν θὰ ἔξευρα τίνας θὰ ἦτο ἐκείνους τὸ ἀνυπόγραφον χαρτί.

Προτιμᾷς τὸν «Καίσαρα Κασκαμπέλ» ἀπὸ τὸ «ἐν Οἰκογενείᾳ Ὀμηρεῖς»; χαίρω πολὺ. Καὶ ἐμένα μοῦ φαίνεται θαῦμα πῶς δὲν ἔφαγεν ἡ ἀρκούδα ἐκείνη τὸν Ἀλέκον!... Φαντάσου νὰ τον ἔτρωγε... πῶ, πῶ! Ἀλλ' αἰεὶ λοιπὸν ἔχεις ἰδικὴν σου βιβλιοθήκην; καὶ ὅλα ἀπὸ βιβλία χρυσοδεμένα; Ἀ, αὐτὸ σε τιμᾷ πολὺ. Εὐγε,

κὸρῃ μου, θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν λογία γυνή.

Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, Λύρα τοῦ Ἀρίωνος, δὲν ἔδωσα προσοχὴν εἰς ἐκεῖνα τὰ παράπονα, οὔτε τα ἐνθυμούμαι πλέον: καὶ χαίρω διότι τώρα εἶσαι πολὺ εὐτυχής. Εἴθε ἡ εὐτυχία αὕτη νὰ διαρκέτῃ αἰωνίως!

Ὁ νέος μου φίλος Δ. Α. Καμπάνης μοῦ στέλλει τὸ ἐξῆς σύντομον καὶ ἀφελὲς γραμματάκι: «Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Εἶμαι 9 ἐτῶν, πηγαίνω εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ καὶ κατὰ συνδρομὴν τοῦ διδασκάλου μου ἔγνα συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὁποία μ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μου εὗρῃς κατάλληλον ψευδώνυμον, διότι θὰ σου στέλλω λύσεις καὶ ἀργότερα θὰ σου στείλω πνευματικὰς ἀσκήσεις ἰδικὰς μου. Σοῦ εὐχομαι καλὸν Πάσχα». — Τὸ ψευδώνυμον πρέπει νὰ το εὗρῃς μόνος σου, μικρὲ μου. Ἄν θέλῃς στείλῃς μου μικρὰ τῆς ἐκλογῆς σου, θὰ σου διαλέξω ἕνα. Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Συναυλίαν που ἔπαιζες μὲ τὴν ἀδελφὴν σου, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ! Ἡ μουσικὴ ὅταν τὴν ἐκτελοῦν ἀγαπητὰ μου πρόσωπα, ἔχει δι' ἐμὲ νέον θέλγητρον. Ἐρώτησε καὶ τοὺς γονεῖς σου νὰ ἰδῇς πῶς θὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ἰδέαν μου. Ἐν τούτοις σε συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου, καθὼς καὶ τὴν Ὁραίαν Ἀρθοδόξον.

Εἶπα, Καρδερίνα, εἰς τὴν γάτταν μου Πίσσαν ἐν τῇ ἀγαπῇ πολλὴ ὅπως δὲ ἀγαπᾷς ὅλες τὰς γάτας: καὶ εἰς ἀπάντησιν ἔκαμε μερικὰ γλυκὰ νιαουρίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀναστάσιος, εἰδικὸς εἰς τὴν γαλκίαν γλώσσαν, μετέφρασεν ὡς ἔξῃ: «Ὁ ποιὸς ἀναπᾷ τὰ ζῶα ἔχει καλὴν καρδίαν. Αὐτὴν τὴν Καρδερίνα ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἔρωκα ποτὲ!»

Τὸ πιστεῖω Χρυσὴ Ἀμμονδιά, ὅτι εἶχες θερμότητα πόνον νὰ ἔλθῃς εἰς Ἀθήνας τώρα τὰς ἐορτάς. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ὑπομονή. Καὶ τὸ καλοκαίρι που θὰ ἔλθῃς, πάλιν ὥραία θὰ εἶνε. Θὰ ἔλθῃς βέβαια καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ γνωρισθῇς. Γράφεις τόσον ὠραία, ὥστε καὶ διπλάσια ἐὰν ἦτο ἡ ἐπιστολὴ σου, δὲν θὰ μ' ἐκούραζε.

Ὁραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου, Εἰρηνικὴ Ὁκεανέ. Θέλω νὰ μου γράψῃς τακτικά. Διὰ νὰ γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλλίτερα, νέε μου φίλε.

Ὁ Καλὸς Γεῖτων στέλλει διὰ τοῦ συνεργάτου μου κ. Φαίδωνος χαριεῖς σου εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἡ ὁποία — προσθέτει — θὰ ἔχῃ μεγάλην χαρὰν ποῦ ἔβρασε τὸ τέρμα τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Κάποιος ἤθελε νὰ στενεύῃ καὶ σοῦ, Ἐλπίς καὶ Παρθένε, καὶ σου ἔδωκε τὰς φανταστικὰς αὐτὰς πληροφορίες. Ὅχι μόνον δὲν εἶπα ποτὲ τίποτε εἰς κανένα, ἀλλ' ἀπειναντίας μὲ κρυφὴν χαρὰν ἀνεγίνωσκα τὰς ἐκθέσεις σου. Ὡ χαρὴ πολὺ ἂν μου ἔβασταίης. Ἀσπάζομαι τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν σου.

Εὐχαρίστως εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, Παναγ. Ἰ. Παπαθωμόπουλε. Εἰς ἕκαστον φυλλάδιον, κάτωθεν τοῦ τίτλου «Πνευματικὰ Ἀσκήσεις» σημειοῦται μέχρι ποίας ἡμέρας στέλλονται αἱ λύσεις.

Ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων μὲ παρκαλεῖ νὰ χαίρεταις ἐκ μέρους τοῦ τὸν Θάναστον τῶν Ὁραίων Τεχνῶν καὶ νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι τὸν γνωρίζεις, διότι ἄλλοτε ἦσαν ἀμφαθηταὶ εἰς τὴν Κέρκυραν.

Βλέπεις τώρα, Ἀρεμώγη, ὅτι εἶχες ἄδικον νὰ παραπονεῖσαι; Εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων μου ἀπαντῶ, διότι δὲν θέλω κανεὶς νὰ εἶνε ποραπονεμένος. Τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης σου ἔν ἐγὼ δικαίωμα νὰ το προβάσω. Ὡς πρὸς τὸ ἄλλο πού μου ζητεῖς, ἐλπίζω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἐρευνήτης, Ἀντωνίου Μουσούρη, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρέσκουν πολὺ καὶ αἱ Ἀθηναῖκαί. Ἐπιστολαί. — Ἀετὶκὸν Ὁδρανόν, ὁ ὁποῖος εἰς μεγάλην ἀνυπομονήσιν περιμένει τὸ διπλοῦν φυλλάδιον, κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Μαΐου 1896.

167. Στοιχειογράφος.

Ἐκ συλλαβῆς συνίσταται μιάς, μιάς καὶ μόνῃς καὶ δι' ἐμοῦ ἀειθαλὲς ἐν δένδρον φανερόν. Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἂν θέλῃς νὰποθέλῃς εἰς ἀδράγον ζῶον τι τὸ δένδρον μεταβάλλεις.

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Ἐμμ. Καρδαμάκη

168. Στοιχειογράφος

Διῶξε καὶ βόλε καὶ ἀμέσως 'ς τὴ στιγμὴ τὴν μαγειρικὴν θ' ἀφήσω, 'ς τὰ καράβια θὰ περδῶσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Βιολέτης

169. Μωσαϊκόν.

Ἐμὲ ἂν χάσῃ τὸ ἄρωμα θὰ παύσῃ νὰ μυρίζῃ. Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ Ζέφυρος θὰ παύσῃ νὰ δροσίξῃ. Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ Ἥλιος θὰ παύσῃ νὰ δροσίξῃ. Ἐμὲ ὁ μήλος ἔχασε κ' ἔπαυσε νὰ γυρίζῃ. Ἄν τώρα ὅσα χάθηκαν ταῦτ' ἔξῃ καὶ τα κολλήσῃς, θαῦμα θὰ κάμῃς, καὶ θεὸν ἀρχαῖον, θάναστίξῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ Θραυστοῦ Θ. Ζωτοπούλου

170. Ἀστήρ.

Νάντικασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰναγινώσκται καθεύτως τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς Περσίας, ὀρίζοντίως τὸ ὄνομα ευρωπαϊκοῦ κράτους καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα δύο κομπολόων τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Φαίδρου

171. Λεξιθηρία.

Τίνος Ἑλληνικοῦ χωρίου τὸ ὄνομα ἐκ πέντε συλλαβῶν ἀποτελούμενον περιέχει πέντε ἄλλα καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆεν;

Ἐστὴν ὑπὸ Ἰωάννου Π. Πονταζοπούλου

172—176. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τὴν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κλῆδος, κυρτῶς, θεσμός, κύκλος, ἀπλῶς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. τοῦ Μαθηματικοῦ

177—180. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσιν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν.

1. Ὀρνίθας. 2. Μάτσεις. 3. Βαινύδος. 4. Ὁζαίς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνεμό